

DINO MELAGYSTĖS

Tą rytą Dinas pabudo vėlai. Jis atsimerkė, pasiražė ir greitai vėl užsimerkė, kad mama nepamatytų jį pabudus.

– Kelkis, kelkis, Dinai, – paragino mama.

– Kad aš dar miegu, – atsiliepė Dinas. – Miegu ir sapnuoju labai gražų sapną.

– O ką sapnuoji? – susidomėjo mama.

– Sapnuoju... sapną apie sapną, – sušnibždėjo berniukas ir atsargiai atmerkė vieną akį. – Tikrai tikrai!

– Kaip galima sapnuoti sapną apie sapną? – nusijuokė mama.

– Galima, galima, – patvirtino Dinas. – Tokie sapnai visų įdomiausi.

Dar kiek pagulėjęs Dinas išlipo iš lovos ir ėmė žaisti su nauja plastikine dūdele. „Kokia tiesi dūdelė, – galvojo jis žaisdamas. – Imsiu ir sulenksiu.“ Lenkė, lenkė – trakšt ir nulaužė.

– Ai, Dinai, kodėl sulaužei tokią puikią dūdelę? – aiktelėjo mama.

– Ji pati sulūžo, – paaiškino Dinas. – Nespėjau nė pirštu paliesti, o ji triokšt ir lūžo per pusę! Tikrai tikrai!

- Ar nemeluoji? – paklausė mama.
 - Aš niekada nemeluoju! – išdidžiai atsakė Dinas.
 - Na, užteks žaisti, – subarė mama. – Eik į vonią ir nusiprausk, juk pusryčių laikas.
 - Tuojau, – pasakė Dinas.
- Jis užsidarė vonioje ir įniko ten plukdyti laivelius, žaisti jūrų karą ir plėšikus.
- Dinai, ką taip ilgai veiki vonioje? – sunerimo mama.

- Ak, mama, tu ir pati žinai, ką aš veikiu, – nekantriai atsiliepė Dinas.
- Prašiu veidą, nosį, kaklą. Dar ir kojas nuplausiu. Ir pilvą. Tikrai tikrai. Po pusryčių Dinas susiruošė į lauką.
- Tik neik į gatvę, – perspėjo berniuką mama.
- O ne, niekur iš kiemo neisiu! – pažadėjo Dinas. – Tikrai tikrai.

Bet vos atsidūręs lauke jis nudūmė palei gatvę tolyn. Pro šalį dardėjo sunkvežimiai, zvimbė troleibusai, prašvilpė greitosios pagalbos automobilis. Dinas strykčiojo nuo šaligatvio į gatvę ir vos nepakliuvo po sunkvežimio ratais.

- Berniuk, – iškišo galvą vairuotojas, – kas tau leido vienam lakstyti po gatves?

- Mama leido, – atsakė Dinas. – Tikrai tikrai.

- Šit kaip! – tarė vairuotojas išlipdamas iš kabinos. – Eime pas tavo mamą ir paklausime, ar leido.

Jis ketino paimti Diną už rankos, bet šio jau nė kvapo neliko: kiek neša kojos, dūmė tolyn nuo vairuotojo. Dumdamas užkliuvo už šiukšlių dėžės ir virsdamas persiplėšė kelnes. Greitai pašokęs vėl nukūrė tolyn.

PASLAPTINGA KARIETA

Bėgdamas Dinas atsidūrė nuošalioje nematytoje gatvelėje. Jis uždusęs sustojo ir ėmė smalsiai žvalgytis. Ant akmeninio grindinio lėtai vaikštinėjo balandžiai, strikčiojo žvirbliai, tarp senų vartų tupėjo didelis ramus šuo. Staiga jis atsistojo ir neskubėdamas prisiartino prie pat Dino. Berniukas pabūgo ir norėjo pasitraukti nuo šuns, bet šis grėsmingai suurzgė. Dinas suprato, kad šuo neleidžia jam niekur eiti; sutrikęs jis atsirėmė į sieną ir ėmė laukti, kada šuo pats nubėgs. Aukštai suposi senoviškas gatvės žibintas. Buvo neįtikėtina tylu. Po kiek laiko netoliese sudardėjo ratai. Šuo pastatė ausis ir linksmi sulėjo. Dinas pažvelgė į tą pusę ir pamatė atvažiuojančią karietą. Tai buvo keista karieta: be arklių, varoma variklio, su didžiuliais ratais. Karieta privažiavo prie Dino ir sustojo. Atsidarė puošnios žydros durelės, pro jas išsoko vežėjas su ilgu violetiniu apsiaustu ir plačia oranžine kepure. Kepurė buvo užmaukšlinta iki pat nosies galo – matyti tik labai plati vežėjo burna.

- Labas rytas, Dinai, – pasisveikino vežėjas, draugiškai tapšnodamas šunį.
- Iš kur žinote mano vardą? – nustebo berniukas.
- O, aš tave gerai pažįstu, – nusišypsojo vežėjas. – Kur persiplėšei kelnes?
- Kelnes... kelnes man perplėšė išdykęs vaikas, – atsakė Dinas. – Tikrai tikrai.
- O kur tu keliauji? – vėl pasiteiravo vežėjas.
- Aš keliauju... keliauju cukraus pirkti, – paaiškino Dinas. – Mama mane siuntė, tikrai.

– Tikiu, tikiu, – maloniai pasakė vežėjas. – Sėsk į karietą, pavėžėsiu iki parduotuvės. Jis pačiupo berniuką už pažastų ir įkėlė į karietą. Nespėjo Dinas nė atsisėsti, o karios durys užsitrenkė ir ji ėmė sparčiai važiuoti. Dinas džiaugsmingai pasisūpavo ant minkštos sėdynės ir patenkintas atsilošė. „Oho, – išdidžiai pagalvojo, – aš keliauju kaip tikras princas! Kaip gaila, kad manęs nemato visi mūsų kiemo vaikai!“

Važiavo jie ilgai. Taip ilgai, kad Dinas pagaliau sunerimo ir paklausė:

- Kur mes važiuojame, dėde?
- Pats žinai kur – cukraus pirkti, – atsakė vežėjas. – Tikrai tikrai.
- O ar toli parduotuvė?
- Čia pat, miesto vidury.